

ת"פ 38861/10/19 - מדינת ישראל נגד רמזי זענין, עומר זענין, אמל זענין, סוהא גאבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38861-10-19 מדינת ישראל נ' זענין ואח'
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י ג'ב רותם בראס, מתמחה
המאשימה
נגד
1. רמזי זענין
2. עומר זענין
ע"י ב"כ עו"ד חאג' מופיד
3. אמל זענין
4. סוהא גאבר
הנאשמים

הכרעת דין (בעניינם של נאשמים 1 ו-2)

אני מזכה את נאשם 1 מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית שיוחסה לו בכתב האישום, אך מרשיע אותו, כמו גם את נאשם 2, בעבירות של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות שיוחסה להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום שייחס להם עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) ו-(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). לנאשם 1 יוחסו שש עבירות, לנאשם 2 שתי עבירות, לנאשמת 3 שתי עבירות ולנאשמת 4 עבירה אחת. בנוסף יוחסה לנאשם 1 עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 25.10.18 סמוך לשעה 15:30 הגיע צוות בילוש, שכלל שלושה בלשים, לביתו נאשם 1 על מנת לעצור את בנו הקטין (להלן: "הקטין") בחשד לביצוע עבירה מסוג פשע שבוצע זה מקרוב.

3. מאחר והקטין לא נכח בבית, ביקשו השוטרים מבני המשפחה ליצור אתו קשר ולעדכן כי הוא נדרש להתלוות לשוטרים לחקירה. נאשם 1 הודיע לשוטרים כי הוא יסע להביא את בנו הקטין, והשוטרים, ולנטינה נמץ, נריה ניסנוב ומיתר בירווקר, יחד עם שני שוטרי מג"ב, דוד לג'עלם ושומרי מופק, המתינו בכניסה לבית.

4. בסמוך לשעה 17:20, הגיעו נאשם 1 והקטין לבית, כשבאותה עת התגודדו בכניסה לבית מספר אנשים, בניהם עומר זענין, בנו של נאשם 1 (נכדו של נאשם 2). בשלב זה, השוטרת ולנטינה ביקשה לערוך חיפוש בתיקו של הקטין והקטין מסר את התיק לידיה. בתום החיפוש, הודיעה השוטרת ולנטינה לקטין שהוא עצור והודיעה על תפיסת התיק ותכולתו, כולל הטלפון הנייד של נאשם 1 שהיה בו. בתגובה, ניסה נאשם 1 למשוך את התיק מידיה של השוטרת ולנטינה, והחל לצעוק ולהניף ידיו לעבר השוטרים.

5. או אז, נטען, עומר תקף את השוטר דוד, ונאשם 1 דחף את השוטרים ולנטינה, מופק, נריה ומיתר. הוא נתן אגרוף בפניו של השוטר מיתר ופגע באפו. בהמשך, הצטרף נאשם 1 לעומר ויחד הם המשיכו לדחוף את השוטר דוד. השוטר מופק ניסה למנוע את תקיפת השוטר דוד, וכתוצאה מכך נפל והתדרדר במדרגות יחד עם נאשם 1 ונאשם 2, אביו של נאשם 1, שהגיע באותה עת למקום.

6. נאשם 2 התרומם על רגליו, ניגש לשוטר דוד, הצמידו לקיר תוך שהוא אוחז בחולצתו של השוטר סמוך לצווארו, ונתן לו אגרוף בפניו. לאחר מכן, ניגש נאשם 2 לשוטרים שעמדו בכניסה לבית ודחף את השוטר מופק בגבו.

7. במקביל, הגיעה למקום נאשמת 3, דודתו של הקטין, ודחפה את השוטר נריה. נאשמת זו, יחד עם נאשמת 4, דודה נוספת של הקטין, דחפו גם את השוטרת ולנטינה והיכו אותה בפלג גופה העליון. נאשמת 3 אף הכתה את השוטרת ולנטינה בגבה.

8. לאחר מעצרו של נאשם 1, הוא התפרע בדרכו לתחנת המשטרה, ותקף את השוטר מאיר גבסו, שהגיע לתגבר את השוטרים וללוות את נאשם 1 לתחנה, בכך שנגח עם ראשו בכתפו השמאלית של השוטר מאיר. כתוצאה מכך, פרק השוטר מאיר את כתפו זו.

הנאשמים כפרו במיוחס להם.

9. יצוין, כי בסופו של יום, לאחר שמיעת פרשת התביעה, הגיעו נאשמות 3 ו-4 להסדר טיעון עם המאשימה, לפיו תוקן כתב האישום כשיוחסה לכל אחת מהן עבירה של תקיפת שוטרים לפי סעיף 273 לחוק, והן הודו במיוחס להן.

המסכת הראייתית

10. מטעם המאשימה העידו השוטרים שנכחו באירוע על שלביו השונים, וולנטינה נמץ, נריה ניסנוב, מופק שומרי, מיתר בירוודקר, דור בן אריה, דוד לג'עלם ומאיר גבסו. כמו כן העידו השוטרים אדהם רעד שגבה הודעה מנאשמים 1, 3

עמוד 2

4-ו, ניאל רבאח שחקר את נאשם 1, רוג'א טוטרי שגבה הודעה מהשוטרת וולנטינה והעתיק את הסרטונים ממבט 2000, ואיברהים ויאם, ראש משמרת במצלמות מבט 2000. מנגד העידו נאשמים 1 ו-2.

11. **השוטרת וולנטינה** סיפרה בעדותה, כי הם קיבלו הנחייה לעצור את הקטין בחשד שזרק אבנים על מצלמה בעיר העתיקה. היא צפתה בסרטונים שתיעדו את הקטין והגיעה יחד עם השוטרים הנוספים לבית של הקטין. היא הזדהתה בפני אמו של הקטין, אותה היא הכירה מעבודתה כבלשית, ושאלה אותה למקום הימצאותו של בנה. האם השיבה כי בנה במשחק כדורגל משעות הבוקר. לבקשתה, איפשרה לה האם לבדוק שהקטין אכן אינו בבית. האם נתבקשה להתקשר לבנה ולומר לו שהוא דרוש לחקירה, והאם התקשרה לבן ושוחחה עמו בשפה הערבית. בשלב מסוים, הגיע גם עומר לבית והיא שבה וביקשה מהאם להתקשר לבן בשיחת וידאו על מנת שהיא תוכל לזהותו. הם התקשרו לקטין והיא הבחינה בו כשהוא לבוש באותם בגדים בהם הוא נצפה בעת ביצוע העבירה שיוחסה לו.

12. השוטרת וולנטינה הוסיפה וסיפרה, כי בשלב מסוים הגיע אביו של הקטין, נאשם 1, גם אותו היא הכירה מעבודתה, וכבר עם כניסתו לבית הוא נהג כלפיהם בתוקפנות ודרש מהם לעזוב את הבית. הם יצאו והמתינו בחוץ כשנאשם 1 אמר לה כי הוא יסע להביא את בנו. ואכן, בחלוף כשעה וחצי - שעתיים של המתנה בסמוך לבית, הגיע נאשם 1 יחד עם בנו הקטין. כשהבחינה בקטין היא ראתה שהוא אינו לבוש באותם בגדים שהיא ראתה אותו בהם בסרטון, אך הוא נשא עליו תיק גב. היא הודיעה לו שהוא עצור, וערכה חיפוש בתיק לאיתור הבגדים האחרים, והיא אכן ראתה אותם בתוך התיק. היא הודיעה להם על תפיסת התיק, ובתגובה אמר לה הקטין כי בתיק יש מכשיר טלפון נייד של אביו. היא אכן ראתה מכשיר טלפון בתיק, אלא שאז הגיע נאשם 1, והחל למשוך את התיק מידיה בכוח. בשלב זה, החלה התקהלות במקום, היא אחזה בקטין, ונאשם 1 ניסה למשוך אותו מידיה. בסופו של יום הוא הצליח לשחרר את הקטין מידיה, ובמקום החלה מהומה. בשלב מסוים, הקטין נעצר על ידי שני בלשים אך הוא הצליח להשתחרר גם מהם, בעזרתו של נאשם 1. בסופו של דבר, הבלשים השתלטו על הקטין ולקחו אותו מהמקום. היא ושוטרי מג"ב נותרו במקום לסיים את מעצרו של נאשם 1, ובמהומה שנוצרה, הם נדחפו ונשרטו על ידי מספר נשים. בחקירתה הנגדית ציינה בוודאות כי הותקפה על ידי נאשם 1, אך כשנשאלה כמה מכות קיבלת מנאשם 1, השיבה כי אינה זוכרת. היא גם לא ידעה לומר אם ניתנו אגרופים.

13. **השוטר נריה** סיפר גם הוא בעדותו בבית המשפט, כי הם הגיעו לבית נאשם 1, לאחר שקיבלו מידע מודיעיני כי הקטין זרק אבנים לעבר עצם כלשהו, וקיבלו תמונות של הלבוש של הקטין. הם הגיעו לבית נאשם 1, אמו של הקטין פתחה להם את הדלת, ולשאלתם השיבה כי בנה נמצא במשחק כדורגל. לבקשתם, היא התקשרה לקטין, שאמר כי הוא אינו יכול להגיע. לדבריו, בשלב מסוים, הגיע למקום אדם מבוגר, כנראה סבו של הקטין, והם הסבירו לו את פשר הגעתם למקום. הוא ביצע שיחת טלפון ואמר להם שהוא יביא את הקטין לבית. לאחר מכן הגיע לבית אדם נוסף, אביו של הקטין, שנהג בהתלהמות וצעק עליהם.

14. בשלב מסוים, הגיע נאשם 1 עם הקטין, והיה חשוב להם לתפוס את תיקו של הקטין כדי למנוע שיבוש ראיות. בשלב זה, החל דין ודברים בין וולנטינה לבין נאשם 1 ששאל את הקטין היכן הטלפון שלו. הקטין השיב כי הטלפון בתיק, וניסה לגשת אל התיק, אך אחד השוטרים מנע ממנו לעשות זאת. אז, נאשם 1 והשוטרת וולנטינה החלו להתעמת בניהם כשנאשם 1 ניסה למשוך את התיק מידיה, והחלה התקהלות במקום. הוא גם סיפר כי הבחין בעימות בין נאשם 1

לאחד מקציני מג"ב שנכחו במקום, וכן הבחין בסבא, נאשם 2, כשהוא תוקף מי מהשוטרים. הוא עצמו נחבל, אך אינו יודע ממי וכיצד.

15. **השוטר מופק** חזר על תיאור הגעתם לבית נאשם 1 וסיבת הגעתם. הוא סיפר כי נאשם 1 ביקש מהשוטרת וולנטינה להכניס את הקטין לבית, ולאחר שנענה בשלילה ניסה למשוך את הקטין מידי השוטרים. בשלב זה החל בלגאן, ובני המשפחה החלו לתקוף את השוטרים. בין היתר, הוא הבחין בנאשם 1, שלבש בגדים שחורים, קופץ לעבר השוטרים ודוחף אותם. הוא לפת אותו בשתי ידי, ושניהם התגלגלו על המדרגות. בשלב זה הוא הבחין באדם מבוגר יותר, המבוגר ביותר במקום, שלבש חולצה כחולה מכה את אחד השוטרים באגרופים.

16. **השוטר מיתר** סיפר כי בשעה שחבריו המתינו מחוץ לבית להגעת הקטין, הוא המתין בשער הפרחים למקרה שהוא יגיע דרך שם. בשלב מסוים הוא נקרא לשוב לבית, ולאחר שהשוטרת וולנטינה לקחה מהקטין את התיק ונתבקשה לתת את הטלפון הנייד שהיה בו, נאשם 1 התקרב אליה ולקח את מידיה את התיק. הוא הושיט את ידו לסייע לשוטרת וולנטינה, ונאשם 1 הדף את ידו הצידה. בשלב זה הוא ניסה לאזוק את הקטין והחלה התקהלות. לפתע, אחד הנוכחים רץ לעברו והוא הרגיש חבטה בפנים באזור האף. הוא שחרר את הקטין, התאושש ותפס אותו בשנית. הוא לא ידע לומר מי מבני המשפחה חבט בפניו. כשהופנה להודעתו במשטרה בה ציין כי זיהה את נאשם 1 כמי שהגיע לעברו בריצה מהירה כשידו מאוגרפת, ואז חש חבטה חזקה באף שגרמה לו לכאב רב, השיב כי אם כך אמר כנראה שכך היה. כיום, הוא אינו יכול לזכור במדויק מי היה זה שתקף אותו לפני שנתיים.

17. **דור** סיפר כי במועד האירוע הוא היה מפקד הגזרה, ונקרא לסייע. כשהגיע לאזור הבית הבחין באחד הקצינים על הקרקע. הוא ניסה להשתלט על אחד החשודים ובשלב זה מיהו תפס אותו מאחור וחנק אותו. הוא לא יודע מי זה היה. הוא ידע לומר כי אחד מהאנשים שהשתתפו באירוע לבש מעיל שחור או חולצה שחורה, התנגד למעצר והכה את השוטר מופק.

18. **השוטר דוד** סיפר כי הם הגיעו לבית לאבטח את צוות הבילוש. הוא סיפר כי גם נאשם 1 וגם הקטין תקפו אותו. בהמשך סיפר כי גם הסבא, נאשם 2, ניגש אליו, וללא כל סיבה אחז בחולצתו, ונתן אגרוף לראשו. בשל המכות שקיבל הוא שהה בביתו למשך שבוע לאחר שקיבל אישור מחלה. בחקירתו הנגדית הוא נדרש לכך שבהודעה שמסר במשטרה הוא לא אמר שהותקף על ידי נאשמים 1 ו-2, והוא השיב כי ייתכן ונוספו לו דברים אחרי שצפה בסרטונים המתעדים את האירוע.

19. **השוטר מאיר** סיפר כי לאחר שנתקבל דיווח על תקיפה המונית, הם הגיעו למקום בריצה, וניסו להשתלט על האירוע. הוא סיפר כי נאשם 1 החל להתפרע, ולאחר שהוא נאזק, הוא תפס אותו בבית השחי והלך אתו. תוך כדי הליכה, נאשם 1 נגח אותו לאחור לכיוון הכתף, וגרם לו לפריקה של הכתף.

מנגד, העידו נאשמים 1 ו-2.

20. **נאשם 1** סיפר בעדותו, כי הוא היה בעבודה, כשהתקשרו אליו ואמרו לו שהשב"כ נמצא בביתו ומבקש לעצור את בנו. הוא חזר הבייתה ואמר לשוטרים שהוא ילך להביא את הבן ממגרש הכדורגל. כשהגיע חזרה לבית, הוא ביקש מהשוטרת וולנטינה את מכשיר הטלפון שלו והיא סירבה, והחלה לצעוק ולאיים עליו. בשלב מסוים, היא דחפה אותו. בשלב מאוחר יותר, דחפו גם את אביו, ובהמשך הוא עצמו נפל במדרגות. הוא הכחיש כי הכה מי מהשוטרים. כשהופנה להודעתו במשטרה (ת/4, שורה 28), בה אמר כי לא תקף אלא רק הדף, הוא הבהיר כי הכוונה הייתה כי הוא הניח ידיים, אך לא דחף ולא הכה. הוא רק הגן על עצמו. כשהופנה לדבריו (תמלול החקירה, ת/5, עמ' 15, שורה 37) בה אמר בתשובה לשאלה על כך שהוא תפס את השוטר מהידיים שלו: "יא סאלם, יעני שהוא ירביץ לי ואני אביא לו?" השיב כי הוא אינו יודע מה החוקר רשם, שכן הוא אינו מבין דבר בעברית. הגם שכאמור, מדובר בתמלול.

21. **נאשם 2** סיפר כי השוטרת וולנטינה ושוטר נוסף נכנסו לבית ואיימו כי הם יהפכו את כל הבית, יישברו ויהרסו את תכולתו. לאחר מכן, הם המתינו בתוך הבית כשעתיים. בהמשך הגיעו גם שוטרי מג"ב דחפו אותו ונכנסו לבית. לאחר מכן, הוא שמע צרחות וקללות מבחוץ, וכשיצא סימן בידו לאחד משוטרי מג"ב כי כל הבלגאן באשמתו. אז, הוא נהדף מאחור נפל על הקרקע ורגלו נשברה. הוא שלל כי הוא הכה מי מהשוטרים.

דין והכרעה

22. ראשית יש לדחות את טענות ב"כ הנאשמים אודות המעצר של הקטין. הטענה כי השוטרים הגיעו לעצור את הקטין ללא הצדקה, נטענה בעלמא. השוטרים העידו כי הגיעו לעצור את הקטין בגין עבירה שבוצעה על ידו בסמוך, כשהוא נצפה מיידה אבן, וטענתם זו לא נסתרה. אדרבה, עלה מהעדויות, שלא נסתרו, כי הקטין החליף את בגדיו, והבגדים בהם נצפה מבצע את ידיו האבן, נמצאו בתוך התיק שנשא. גם לטענה כי הקטין נעצר במקום שאסור היה לעוצרו בשל היותו קטין נטענה בעלמא. אדרבה. השוטרים לא הלכו לעצרו במגרש הכדורגל בו שהה יחד עם חבריו, אלא המתינו לו זמן ממושך מאוד בביתו.

23. לגופו של עניין. עדויות השוטרים העלו כי אכן הנאשמים נקטו באלימות כלפיהם. מדובר בעדויות מהימנות, המחזקות אחת את רעותה, ולא מצאתי כל מקום להטיל בהן ספק. מה גם שהן נתמכות מהסרטון המתעד את האירוע, גם אם רק את חלקו. ולמעשה, גם גרסאות הנאשמים במשטרה, מחזקות במידת מה את העדויות של השוטרים.

24. השוטרים כולם העידו עדויות קוהרנטיות וברורות אודות האירוע. לא ניסו להשלים פרטים שלא זכרו ולא ניסו להשחיר מי מהנאשמים, להפריז בתיאור המעשים או להטיל על מי מהם מעשים חמורים מאלו שהם ראו בעיניהם. ניכר היה כי הם לא חששו לומר מידע שלא היה וודאי אצלם. כך למשל, השוטר נריה ציין כי הוא אינו יכול לומר בוודאות מי היה זה שתקף אותו. בדומה, גם השוטר מיתר דבק בעדותו במסירת פרטים שהיה בטוח בהם בלבד. כך, למשל, ציין אודות פציעתו בקרסול ובצלעות, כי אינו יודע לומר אם זה תוצאה של מכה או נפילה (עמ' 40 לפרוטוקול, שורה 28), בניגוד למכה שקיבל באפו, לגביה ידע לומר כי מדובר במכה שקיבל ממי מהנוכחים במקום. גם בעניין זה אמר בהגינות, כי בחלוף שנתיים הוא אינו יודע לומר מי היה התוקף. לעניין זה, עומדת הודעתו במשטרה שניתנה בסמוך לאירוע, המלמדת כי התוקף היה נאשם 1. השוטר מאיר אף סיג את שכתב בדו"ח הפעולה אודות פציעתו וציין, כי לאחר בדיקה רפואית עלה כי הוא לא נחבל אלא אך חווה כאב.

25. העדים סיפרו על כך שהמהומה פרצה לאחר שהשוטרת וולנטינה סירבה לתת לנאשם 1 את מכשיר הטלפון הנייד שלו (למעט דור ומאיר שלא נכחו בתחילת האירוע), וכולם סיפרו על דחיפות ומכות. התמונה שעלתה מעדויות כולם, לימדה על תקיפת השוטרים על ידי הנאשמים 1 ו-2. עדותו של מאיר לימדה על האלימות בה נקט נאשם 1 גם לאחר מעצרו.

26. כאמור, בהודעות הנאשמים ניתן לראות ראשית הודאה במיוחס להם. כך נאשם 1 ציין "לא הרבצתי לאף אחד, הגנתי על עצמי, מתוך הגנה דחפתי אותם" (ת/5, עמ' 7 לתמלול, שורה 19). בהמשך אמר בהתייחס לתפיסת השוטר בידיו: "יא סאלם, יעני שהוא ירביץ לי ואני אביא לו?" (עמ' 15 לתמלול, שורה 37), וכן: "שהוא ירביץ לי ואני אסתכל עליו?" (עמ' 16, שורה 1). זאת כשאין בסיס לטענה, כי הוא נאלץ להגן על עצמו מפני תקיפה של השוטרים.

27. כמו כן, נאשם 2 אמר בהודעתו "אני רוצה לשאול אותך שאלה, ברגע שאתה אבא של ילדים, אתה לא יוצא להפריד? אתה לא יוצא לדחוף? נכון או לא?" (ת/13, עמ' 8 לתמלול, שורה 20). ובהמשך: "אני הזזתי אותם ככה בדחיפות" (שם, שורה 25), ולאחר מכן: "הרמתי את היד ודחפתי" (עמ' 14, שורה 1).

28. די באמור כדי להרים את הנטל להוכיח, מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשמים בכתב האישום. ומה גם שבנוסף הסרטון מחזק את העדויות. ב"כ הנאשמים העלה טענות רבות כנגד הסרטון, ואולם גם בעניין זה מדובר בטענות בעלמא, לא מצאתי יסוד לטענה כי מדובר בסרטון ערוך, ולמצער אין יסוד לטענה כי מה שנצפה בסרטון ערוך באופן שהוא אינו מתעד את שארע באמת. ההסבר של השוטר רוג'א לכך שהסרטון חולק לשלושה קבצים בשל אורכו, מניח את הדעת.

29. ואכן, בסרטונים (ת/7) ניתן לזהות את העימות של נאשם 1 עם השוטרת ולנטינה (דקה 00:02:45) בקובץ הראשון, ובקובץ השני, את תקיפת השוטר מיתר (00:05), את השוטר דוד (00:18), ואת השוטרת ולנטינה (00:40). את נאשם 2 ניתן לראות מכה את השוטר דוד (00:42) ואת השוטר דור (01:03).

30. בעניין אחד הצדק עם ב"כ הנאשמים, והוא כי לא הוכחה הטענה כי הנאשמים פעלו "בצוותא", או כי הם תכננו בשלב כלשהו את תקיפת השוטרים. די נהיר כי מדובר במעשים שנולדו תוך כדי האירוע.

31. כמו כן, בשים לב לעמדת המאשימה בשולי סיכומיה, אין מקום להרשיע את נאשם 1 בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, זאת נוכח עדויותיהם ההוגנות של השוטרים בנוגע לפגיעות הגופניות.

32. הוכח אפוא, מעבר לספק סביר כי נאשמים 1 ו-2 ביצעו את המיוחס להם בכתב האישום - נאשם 1 תקף את השוטרים ולנטינה, מופק, נריה, מיתר, דוד ומאיר, ונאשם 2 את השוטרים דוד ומופק. לא מצאתי ממש בטענה המתייחסת להסדר אליו הגיעה המאשימה עם נאשמות 3 ו-4 כשהעדויות מלמדות שהתנהגות נאשמים 1 ו-2 באירוע הייתה חמורה ומשמעותית יותר.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות שיוחסה להם בכתב האישום, שש עבירות לנאשם 1 ושתי עבירות לנאשם 2.

כאמור, אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, נוכח עדותו של השוטר מאיר.

ניתנה היום, י"א אדר תשפ"א, 23 פברואר 2021, במעמד המתייצבים.